

Sevginin Diyalektiği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mart 2015

Sesler inanılmaz bir nüansla devşirmekte yeri göğü, kaynağı belirsiz gürültünün devinimi süregelirken. Susturmak ve bastırmak mümkün olsa keşke menşei belirsiz o gürültüyü. Sanırsınız ki; yer gök birbirine karışmış. Ayan beyan kıyamet kopuyor aksi takdirde ne ile iştilgal edebilir ki böylesi bir ses deryası. İyi hoş da haricimde duyan tek bir Allah'ın kulu yok. Herkes derin uykuda, girmişler adeta uyku tulumlarına ve ıssız bir adada mutlu mesut yol vermişler huzursuzluğun o hicap edilesi varlığına...

"Huzur ne ola ki?" ayrı bir soru cevabı sürekli değişken en az şahsım kadar. Bazen bir dal çiçek bazen peluş bir oyuncak bazense sevdiğim her kim ise yüzünde tezahür eden o ışıltı huzuru yansıtan. Tek kişilik huzurun peşine düşmüşüm bir kere: Kavuşulası, arzu edilesi o huzur tanımlarken sayısız gel-git yerli yersiz.

Huzursuzluğu mesken edinmişken uzağındayım bu denli yoksa fazla mı şüpheliyim?

Şüpheler ve önyargılar değil mi huzuru erişilmez kılan. Kim bilir, belki de bu yüzden terk eylemişimdir sorup soruşturmayı, tüm o yargı ve yergileri.

Gitgide büyümekte içimdeki çığ. Her çiçekten bal alırcasına bana dokunan yürekler ayrı feyiz veriyor o sevgi dağına. Yolum düştü düşeli yeni dünyama bir kez daha sevdalandım sevip duyumsamaya. Hayata duyduğum aşkın bir uzantısı aslında ben-merkezciliğin bitimi, sınırsız, alacalı bulacalı hayallerle süslü bir rabita, yazılmamış bir mersiye. Sıcak, yalın, özgüveni pekiştiren ve gurur duyulası üstelik her kim ya da her ne ise eşgüdümlü devşirirken benliğimi her yeni gün yeni keşiflerle tabir-i caizse beni baştan çıkaran.

Ne çok veri ile donatılmış evren biz eşref-i mahlukat biteviye çapalarken toprağı bir yandan sevgi tohumları ekip beklerken hasatı gündönümünde ömrün kıyısında kısaca ezelden ebediyete yaftalansak da zaman zaman, huşu içinde hidayete ermenin özlemi ve aşkı ile yanıp tutuşurken. Genelleme yapmak ne derece doğru, gibi bir ikilemde de kalmamalı zira özümüz, mayamız aynı. Tek değişken sadece mizaçlarımız ve geçirdiğimiz evrelerin paralel olmaması. Ama eninde sonunda o özü yakalamak da bir o kadar olası.

Ne kadar çetrefilli olsa da döngümüz ya da içine düştüğümüz tuzaklar ve kısıtıldığımız o kapanlar...

Herkesin miladı bir diğerinkinden farklı biraz da göreceli. Görünen değil ki başlangıç noktası ama hissedilen ruhun ayırttığı o materyalist düzenek. Maneviyatın yaşattığı ve yaşanması bir evren her ne kadar fazlasıyla kirlili olsa da. Yine bizleriz arındırarak olan. Yine bizleriz arınmaya meyilli ve bizleriz

sıfırdan başlayıp çoğalacak ve çoğaltacak olan. Bunun için gereken ne ise zaten mevcut.

Çözömlenmeyi bekleyen o uzun denklemin sabit değişkenlerini muhafaza ederken kıyasıya sevmek ve meftunu olmak sevginin en kolay şıklar arasında seçilmeyi bekleyen ve çok geç olmadan üstelik nasıl da evrensel ve kadim bir mefhum varılması zira insana en çok yakışan ve diyalektiği varlığın...

Evrenin ve sevginin özü değil midir Yunus'un dizelerinde saklı olan:

"Ben gelmedim dava için,
Benim işim sevi (sevgi) için."